

[Valdemar Thomsen.]

Tilfredsstillelse, og vi betragter det paa en Maade som en Oprejsning for den skændige Behandling, vi paa et givet Tidspunkt var ude for.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa, hvem og hvilke Kredse der kan tænkes at have Ansvaret for, at den farlige Situation var opstaaet, men nøjes med at udtale min Glæde over, at Faren synes afværget. Æren for, at dette blev Tilfældet, tilkommer uden Tvivl den højtærede Statsminister, men selvfølgelig kan man heller ikke se bort fra Betydningen af, at de store Partier gjorde Statsministerens Standpunkt til deres. Dette sidste viser, at man har lært ikke saa helt lidt i det sidste Par Aar.

Ogsaa Partipressen har aabenbart forstaaet, at det ved Bedømmelsen af vor realpolitiske Stilling ikke i det lange Løb er tilstrækkeligt at kæle for Følelser og Stemninger, men at Forstanden nødvendigvis maa tages med paa Raad. At Pressen er ved at naa til Sandhedserkendelse paa dette Omraade, fremgaar af en ledende Artikel, som jeg forleden læste i „Jydske Tidende“. Dette Blad, der i Lighed med en Række andre i Sommeren 1940 og senere aldrig forsømte en Lejlighed til at kaste Smuds paa Landsmænd, der paa dette Tidspunkt delte Udenrigsministerens Opfattelse, gaar nu stærkt i Rette med Folk, der giver Udtryk for Mistillid til den højtærede Statsminister. Bladene „Vort Værn“ og „K. U.“ har i Anledning af Statsminister-skiftet luftet en saadan Mistillid, „Vort Værn“ bl. a. ved at rose det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen paa den højtærede Statsministers Bekostning. Over for dette Blad citerer nu „Jydske Tidende“ Statsministerens udtalte Forvisning om, at Regeringen vil faa et godt Samarbejde med Rigsdagen og med alle ansvarsbevidste Kredse i Landet. Videre pointerer „Jydske Tidende“, at man skal være overmaade varsom med at udpege f. Eks. det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen som den gode danske Mand fremfor andre. Ja, undskyld jeg siger det, men det vilde unægtelig have klædt „Jydske Tidende“ og ligesindede godt, om de i Tide havde udvist en større Varsomhed paa dette Omraade. Over for „K. U.“-Bladet gør „Jydske Tidende“ Indsigelse imod, at visse konservative Rigsdagsmænd, nemlig de, der demonstrerede mod den sidst vedtagne Bemyndigelseslov, bør foretrakkes for andre.

Jeg nævner ikke dette for at blande mig i den opstaaede Broderstrid, men kun for at henlede Opmærksomheden paa, at

ogsaa Pressen i Modsætning til tidligere virkelig anerkender den Udenrigspolitik, som den højtærede Statsminister og som bl. a. Bondepartiet fra første Færd gjorde sig til Talsmand for. Der er kun Grund til at glæde sig over dette, fordi Vejen dermed er banet for en rolig Udvikling i vort Land. Vi har i Bondepartiet vor egen Mening om Landbrugspolitik og om Indenrigspolitik i det hele taget; den er som bekendt ikke af ny Dato, og den vil vi vedblivende forfægte uden Hensyn til al Mistænkelliggørelse; men det, vi først og fremmest vil stræbe hen imod, er et Danmark, der kan leve sit eget nationale Liv, men i Samarbejde med det nye Europa.

Formanden: Den ærede Taler anvendte i sit Indlæg den Vending over for et andet Medlem af Tinget, at vedkommende ved en bestemt Lejlighed havde ageret „kæphøj“. En saadan Sprogbrug maa jeg betragte som mindre heldig, og jeg advarer imod, at man under Forhandlingerne fortsætter paa denne Linie.

Oluf Pedersen: Statsministerens Udtalelse om, at hans Ministerium var dannet paa Kongens Opfordring, efter at der var givet Tilslutning fra alle de 5 Partier, der stod bag Ministeriet V. Buhl og ogsaa bag Ministeriet Stauning af 8. Juli 1940, blev i Gaar bekræftet af Ordførerne for de 4 Partier, der er repræsenteret i Ministeriet, og jeg kan for Danmarks Retsforbund give Tilsagn ogsaa om vor Støtte. Ministeriet Erik Scavenius har dermed, uanset Formen for dets Tilblivelse, og selv om ikke alle lige hurtigt erkendte dets Nødvendighed, hele den nationale Samling bag sig og er dermed en Regering, der repræsenterer det danske Folk, selv om dets Chef og et Flertal af dets Medlemmer ikke er taget ud af Politikernes, Partiernes Kreds, idet saavel Ministeriets Fremkomst som dets Bestaaen er gjort afhængig af Rigsdagens Tilslutning.

Hvad Regeringens Opgave angaar, udtalte den højtærede Statsminister, at den var at føre vort Land bedst muligt gennem Krigens Vanskeligheder, og hertil ønskede han et godt og maalbevidst, tillidsfuldt og nøgternt Samarbejde med Rigsdagen. Jeg tror, dette vil være muligt, og det kan maaske ogsaa under de givne Forhold være en Fordel, at Rigsdagen staar mere selvstændigt og kritisk baade over for Regeringens Lovforslag og dens Administration. Vort Land er jo ikke krigsførende, og vi ønsker fortsat at staa uden for det store Opgør, selv om vi varetager det danske